

The Clash of Economic Ideas: The Great Policy Debate and Experiments of the Last Hundred Years

PRIKAZ KNJIGE

Lawrence H. White

New York, NY: Cambridge University Press, 2012, 428. str.

Knjiga profesora Whitea ne predstavlja standardni pregled razvoja ekonomskih ideja. Za razliku od uobičajenih udžbenika povijesti ekonomiske misli u kojima se ekonomске ideje i njihovi autori promatraju kronološki, pri čemu se ne radi jasna distinkcija između doprinosa ekonomskoj teoriji i ekonomskoj politici, u ovoj se knjizi koristi nelinearan pristup analizi ekonomskih ideja koje su utjecale na oblikovanje i implementaciju ekonomskih politika od početka 20. stoljeća. U fokusu knjige su povijesni događaji i posljedične reakcije ekonomске politike.

U proteklih stotinjak godina velik broj zemalja svjedočio je dramatičnim eksperimentima u ekonomskoj politici, među kojima su najistaknutiji socijalizam, fašizam i nacional-socijalizam, američki kejnzijanizam i regulacija, Washingtonski konsenzus i neoliberalizam. Prema autoru, temelj za svaki od ovih eksperimenata bile su različite i suprotstavljene ekonomске ideje, prvenstveno one o ulozi države u gospodarstvu i njezinoj mogućnosti da njime „upravlja“.

White analizira i objašnjava podrijetlo tih ideja, povijesni i politički kontekst u kojem su se oblikovale te upoznaje čitatelja s glavnim protagonistima ključnih trenutaka njihova razvoja. Pri tome koristi nelinearan pristup, vraćajući se, prema potrebi, u povijest, primjerice od Hayeka do Smitha ili monetarista do Humea i Lockea. Takvo kretanje kroz građu najkorisnije je čitateljima koji nisu otprije upoznati s poviješću ekonomskih misli.

Na početku knjige autor otvara četiri velika pitanja na koja čitatelj kroz petnaest poglavlja ne dobiva konačne odgovore, već mu ona pružaju okvir za razmišljanje i razumijevanje obrađenih tema.

Prvo, postoji li i kakav je utjecaj ekonomskih ideja na politiku? Jesu li u pravu Keynes i Hayek koji smatraju da ideje i debate ekonomista imaju utjecaj na nositelje politike ili Pareto i Stiegler koji političare smatraju oportunistima s vlastitim ciljevima, koji se prilagođavaju zadanim socio-političkim uvjetima, ne mareći na poruke i upozorenja ekonomista? Iako se kroz knjigu pokazuje da oba stava mogu biti istinita, White smatra kako je kroz povijest dadesetog stoljeća ipak dominirao prvi stav.

Ako ideje ekonomista uistinu utječu na donositelje političkih odluka, postavlja se pitanje kako one od stručnih akademskih rasprava u znanstvenim časopisima i na konferencijama dolaze do šire javnosti i političara. Zato se White u knjizi koncentrira i na strukturu „intelektualne proizvodnje“, iako ovo pitanje do kraja knjige ostaje najslabije obrađeno. Tek se površno spominju kolumnе i blogovi velikih ekonomista poput Friedman, Samuelsona ili Krugmana te dokumentarni filmovi za šиру publiku u produkciji Galbraitha i Friedman. Čitatelj time ostaje pomalo razočaran jer je upravo taj aspekt najmanje zastavljen u literaturi o povijesti ekonomske misli.

Treće je pitanje najzastupljenije, a odnosi se na odnos države i tržišta. Prema Whiteu, sve velike rasprave ekonomista o ekonomskoj politici kroz povijest, mogu se svesti na suprotstavljenia mišljenja o ulozi države u gospodarstvu. Važno je upozoriti čitatelja da White, kao pripadnik austrijske škole ekonomije, u knjizi ne pokušava prikriti svoje opredjeljenje prema slobodnom tržištu. Posvećuje veliku pažnju detaljnim i argumentiranim kritikama onih ekonomista koji su se zalagali za veću ulogu države u gospodarstvu, dok ekonomiste koji se zalažu za slobodno tržište oslobođa gotovo bilo kakvih kritika.

Posljednje pitanje odnosi se na (ekonomske) razlike između socijalizma i kapitalizma. White se koncentrira na pitanje efikasnosti i alokacije resursa

te na cjenovni mehanizam. Na pitanja distribucije dohotka ili blagostanja osvrće se u tek nekoliko rečenica, ali može se zaključiti kako je njegov izbor opravdan jer je posljedica fokusa na veliku debatu socijalističkih i „austrijskih“ ekonomista, tj. na debatu o „socijalističkoj računici“.

Knjiga je podijeljena u petnaest poglavlja, a svako počinje anegdotom ili pričom iz života ekonomista – nositelja pojedine ideje. Time White pokušava ključne ekonomiste približiti čitatelju, kako njihove misli ne bi ostale samo „slovo na papiru“ te dočarava povijesni trenutak u kojem se odvija „radnja“ pojedinog poglavlja. Povijesni kontekst ključan je za razumijevanje ekonomskih ideja pa je autor kroz poglavlja vodio računa o tome da čitatelja upozna i s temeljnim događajima ekonomske povijesti dvadesetog stoljeća.

U prvom poglavlju autor objašnjava kako je početkom dvadesetog stoljeća došlo do otklona od *laissez faire* doktrine te čitatelja upoznaje s idejama američkih progresivista. Odmah na početku ukratko predstavlja glavne aktere „velike debate“ o ulozi države u gospodarstvu: Johna Maynarda Keynesa i Friedricha Hayeka. Jedna je od glavnih poruka poglavlja da, suprotno od čestog i popularnog mišljenja, Keynes nije bio prvi „veliki“ ekonomist koji se zalagao za jačanje uloge države i kritizirao *laissez faire* doktrinu. U tom kontekstu White najviše pozornosti posvećuje djelima Alfreda Marshalla, Irvinga Fishera i Arthura Pigoua, koji su već početkom 20. stoljeća upozoravali na tržišne neuspjehe (*market failure*) i probleme ekonomskog blagostanja.

Razvoj „socijalističkog eksperimenta“ tema je drugog poglavlja. White u kratkim crtama opisuje ekonomsku politiku Rusije nakon revolucije 1917., pri čemu najviše ističe neuspjeh centralnog planiranja, koji se očitovao u drastičnom padu proizvodnje od 80 posto u prvih pet godina Lenjinove Rusije. Ovaj primjer poslužio je kao uvod u debatu o socijalističkoj računici (*socialist calculus*) između Ludwiga von Misesa i Oskara Langea. Mises, utemeljitelj austrijske škole, je bio najveći kritičar socijalističke privrede u prvoj polovici 20. stoljeća. Njegova se kritika usmjeravala na „gušenje“ cjenovnog mehanizma, koji je ključan za efikasno funkcioniranje

gospodarstva. S druge strane, socijalistički ekonomist Lange bio je uvjeren da centralni planer, uz određene preduvjete, može odrediti cijene kao i tržište. Drugi dio kritike upućen je Marxovoj i Ricardovoj radnoj teoriji vrijednosti, kojoj austrijska škola (Menger i Mises) suprotstavlja utilitarističku teoriju vrijednosti, koja je u 20. stoljeću postala temeljni koncept *mainstream* ekonomije.

Kako bi čitatelja detaljnije upoznao s teorijom poslovnih ciklusa austrijske škole, White u trećem poglavlju opisuje „umjetni“ ekonomski rast u SAD-u dvadesetih godina 20. stoljeća. Taj rast je, prema „Austrijancima“, posljedica monetarne politike Federalnih rezervi koje su održavanjem niskih kamatnih stopa poremetile tržišne signale i „planove“ proizvodnje, potrošnje i štednje, što je rezultiralo pogrešnom strukturom investicija (*malinvestment*). White sažeto objašnjava temeljne koncepte austrijske teorije, poput Hayekovog „trokuta“ proizvodnje, Böhm-Bawerkove teorije kamatne stope, prirodne kamatne stope itd. Poglavlje završava kratkim prikazom suprotstavljenih bankarskih škola – *free banking school* i *banking school* – te doktrine kratkoročnih vrijednosnih papira (*real bills doctrine*). Iako je posljednji dio poglavlja u skladu s tematikom, nekim se čitateljima može učiniti pomalo suvišnim.

Nakon što je u trećem poglavlju analizirao uzlaznu fazu poslovnog ciklusa 1920-ih, White u četvrtom poglavlju opisuje silaznu fazu ciklusa i ulazak gospodarstva SAD-a u Veliku depresiju. *New Deal*, ekonomski politika predsjednika Roosevelt, središnja je tema ovog poglavlja. Isprva White, pomalo pretjerano, pričom o savjetniku predsjednika Rooseveltu koji je bio u službenom posjetu Mussoliniju početkom 1930-ih, pokušava povezati *New Deal* s talijanskim fašizmom. U nastavku sažeto predstavlja teoriju hiperprodukcije i manjka potrošnje (*underconsumption*) koja je bila temelj za zakonodavstvo doneseno u sklopu *New Deal* te prikazuje „pogubne“ rezultate takve politike na američko gospodarstvo. U tom razdoblju glavni intelektualni utjecaj na nositelje politike dolazio je od američkih institucionalista koje White kratko predstavlja u drugom dijelu poglavlja. Iako je prvo *New Deal* povezivao s fašizmom, na kraju poglavlja White povezuje američke institucionaliste s njemačkom historijskom školom i

marksizmom. Čitatelj može steći dojam da je autor više truda uložio u potragu za „totalitarističkim“ izvorima ideja koje su dovele do *New Deal*a nego u objektivan prikaz samog ekonomskog programa.

U petom poglavlju autor nastavlja s temom Velike depresije, ali u fokusu su kejnzijska ekonomska teorija i John Maynard Keynes. Budući da se često kaže da se sukob ekonomskih ideja 20. stoljeća može svesti na sukob Hayek-Keynes, White u ovom poglavlju iznosi temeljne koncepte kejnzijske teorije i suprotstavlja ih Hayekovoj teoriji te navodi autore koji su značajno utjecali na Keynesa, poput Malthusa i Sismondija. U više navrata White pokušava opovrgnuti tezu da je Keynes „otac“ makroekonomije pa ističe doprinose Irvinga Fishera i britanske bankarske škole te upozorava kako Keynes nije ponudio teoriju poslovnog ciklusa nego samo teoriju recesije. S druge strane, Hayek je pozornost usmjerio na objašnjenje uzlazne faze ciklusa. Temelj sukoba između ova dva ekonomista jest stav o ulozi države i tržišta u određenoj fazi poslovnog ciklusa. Prema Keynesu, dugotrajne recesije posljedica su inherentne nestabilnosti tržišta, a aktivne državne politike imaju ulogu korektivnog faktora. Hayek smatra da su recesije posljedica neodrživosti umjetno izazvanog ekonomskog rasta, a da tržište treba igrati korektivnu ulogu kada do recesije dođe. White navodi doprinose Keynesove teorije pri čemu izostavlja neke temeljne koncepte poput neizvjesnosti i psiholoških faktora (*animal spirits*) te kompletну teoriju investicija.

Hayekovo najpopularnije djelo *Put u ropolstvo središnja* je tema šestog poglavlja. Kako bi objasnio što je Hayeka motiviralo da ga napiše, White u prvom dijelu poglavlja opisuje razvoj ideje o centralnom planiranju u Europi prije i za vrijeme Drugog svjetskog rata. Nakon kratkog opisa nacional-socijalističke ekonomske politike u Njemačkoj, autor se osvrće na razvoj ideja o planiranju u Velikoj Britaniji i SAD-u. Prema Whiteu, jedan od glavnih zastupnika teze da visoka nezaposlenost, kao posljedica sloma nekontroliranog tržišta, može dovesti do razvoja totalitarističkih ideja i gušenja individualnih sloboda u Velikoj Britaniji bio je Keynes. Hayek je odbijao ideju da je potrebna državna intervencija i planiranje kako bi se očuvale individualne slobode pa je pisao tadašnjem direktoru poznate

londonske škole London School of Economics Williamu Beveridgeu da ga upozori na opasnosti i nemamjeravane negativne posljedice jačanja kontrole države nad tržištem. Do 1944. to je pismo pretvoreno u knjigu *Put u ravnost*, koja je na iznenađenje samog Hayeka postala jedna od najčitanijih knjiga među ekonomistima u Velikoj Britaniji i SAD-u.

Iako je Hayekova knjiga postigla velik uspjeh, u Velikoj Britaniji je nakon Drugog svjetskog rata ipak snažno povećana uloga države u gospodarstvu. U sedmom poglavljtu White opisuje poslijeratni britanski socijalizam i upoznaje čitatelja s grupom ekonomista, poznatom kao *Fabian Society*. To je razdoblje britanske ekonomiske povijesti bilo obilježeno značajnom nacionalizacijom, kontrolama i snažnjim planiranjem, što je rezultiralo povećanjem udjela zaposlenih u nacionaliziranim poduzećima na preko 20 posto ukupno zaposlenih. Na nositelje politike u tom razdoblju velik su utjecaj imale ideje ekonomista okupljenih oko društva *Fabian Society*. Najznačajniji su autori tog društva bračni par Webbs, koji su pisali i statut Laburističke stranke, britanski socijalistički ekonomist Lacki i Beveridge, tvorac sustava socijalne skrbi u Velikoj Britaniji. White izvor za ideju o nacionalizaciji u Velikoj Britaniji pronalazi u djelima američkog ekonomista Henryja Georgea koji se zalagao za porez na rente. Zadnji dio poglavljja White posvećuje razvoju ideje utilitarizma, ekonomista iz 19. stoljeća Jeremyja Bentham-a te njezinim vezama s vođenjem ekonomске politike u Velikoj Britaniji tijekom poslijeratnog razdoblja.

Društvo *Fabian Society* okupljalo je ekonomiste koji su se zalagali za jačanje uloge države u gospodarstvu i značajno je utjecalo na ekonomsku politiku Laburističke stranke. Kao antipod tom društvu Hayek je 1947. inicirao osnivanje društva *Mont Pelerin Society* koje je trebalo okupiti ekonomiste liberalnog svjetonazora i očuvati klasičnu liberalnu misao. Intelektualni uzor tog društva bio je Adam Smith pa je White nekoliko stranica osmog poglavljja posvetio njegovim ekonomskim i filozofskim idejama. Za razliku od fabijanaca, društvo *Mont Pelerin* nije se vezalo uz određenu političku opciju već je bilo zamišljeno kao internacionalni, nezavisni *think tank*. Osim europskih liberalnih ekonomista tom su se društvu priključili američki liberali poput Friedman-a i Knighta. Friedman, koji je dvadesetak godina

kasnije postao najpoznatiji zastupnik klasičnog liberalizma, svoje je ideje velikim dijelom oblikovao pod utjecajem i unutar društva *Mont Pelerin*. Na kraju poglavlja White upoznaje čitatelja s Misesovim konceptom spontanog poretku, koji je bio jedan od temelja ideologije austrijske ekonomske škole.

Za razliku od Velike Britanije koja se nakon rata usmjerila na jačanje uloge i kontrole države u gospodarstvu, Zapadna Njemačka vrlo je brzo napustila takav intervencionistički ekonomski model. U devetom poglavlju White opisuje politike koje su rezultirale njemačkim „gospodarskim čudom“. U prvom dijelu poglavlja čitatelj upoznaje ekonomista Ludwiga Erharda, koji je u Zapadnoj Njemačkoj 1948. proveo ekonomsku „šok terapiju“, čiji je rezultat bio rast industrijske proizvodnje od 50 posto u samo nekoliko mjeseci. Od 1949. do 1966. Erhard je sudjelovao u izvršnoj vlasti, u funkciji ministra ekonomije i kancelara, a ekonomska politika, utemeljena na ordoliberalističkoj teoriji, koju je u tom razdoblju provodio, rezultirala je snažnim gospodarskim usponom (tzv. njemačkim gospodarskim čudom). Ordoliberalizam je, prema Whiteu, njemačka inačica klasičnog liberalizma, iako među njima postoje neke značajne razlike. White u drugom dijelu poglavlja ukratko čitatelja upoznaje s osnovnim obilježjima ordoliberalizma, razlikama u odnosu na klasični liberalizam te njegovim glavnim predstavnicima poput Waltera Euckena.

Tijekom 1950-ih i 1960-ih godina došlo je do značajnijeg uspona nove ekonomske discipline – ekonomike razvoja. White u desetom poglavlju objašnjava razvoj te discipline na primjeru ekonomskog planiranja u Indiji. Nakon osamostaljenja 1947. godine u Indiji je prihváćen ekonomski model velikim dijelom utemeljen na preporukama američkih ekonomista poput J. K. Galbraitha te na planiranju u okviru Harrod-Domarovog modela rasta, Leontijevljevih *input-output* tablica itd. Međutim, u 30 godina takve politike, životni se standard u Indiji jedva udvostručio, a spori ekonomski rast postao je fenomen u literaturi ekonomskog razvoja te je nazvan „*Hindu rate of growth*“. U 1990-im godinama odbačen je model planiranja i Indija kreće sa značajnom liberalizacijom, koju je započeo ministar Manmohan Singh. White ističe Indiju kao još jedan primjer u kojem je eksperiment snažne uloge države u gospodarstvu propao. Na kraju poglavlja White

ukratko prikazuje kasniji razvoj teorija ekonomskog rasta/razvoja poput modela endogenog rasta, doprinosa istraživanja i razvoja te razvoja teorije institucija Northa i Acemoglua.

Međunarodni finansijski sustav nastao nakon konferencije savezničkih snaga u Bretton Woodsu 1944. godine tema je jedanaestog poglavlja. White objašnjava razvoj koncepta zlatnog standarda kroz rasprave merkantilista i liberalnih autora poput Humea. Najveću pozornost posvećuje mehanizmu stabilizacije cijena te ulozi centralnih banaka. U drugom dijelu poglavlja White opisuje razvoj „drugog“ zlatnog standarda nakon 1944. godine te nemogući trokut međunarodne trgovine: fiksni tečajevi, slobodan protok kapitala i neovisnost središnje banke. Na kraju navodi razloge zbog kojih je došlo do odljeva zlata, ubrzavanja inflacije i povećanja trgovinskog deficit-a SAD-a krajem 1960-ih godina, što je dovelo do suspenzije konvertibilnosti dolara i zlata 1971. godine, čime je završila era zlatnog standarda.

U dvanaestom poglavlju White pruža detaljan prikaz teorija o „velikoj inflaciji“ u SAD-u 1970-ih. Središnja je tema poglavlja razvoj monetarističke teorije Miltona Friedmana i neka vrsta „reinkarnacije“ kvantitativne teorije novca, koju su prije monetarista razvijali David Hume, John Locke, Alfred Marshall i Irving Fisher. U poglavlju se detaljno objašnjava razlika u mehanizmu kojim nominalna ponuda novca može utjecati na kretanje realnog sektora gospodarstva između kejnjizijanske, austrijske i monetarističke škole. U tom kontekstu White posredno uspoređuje i razlike u teorijama poslovnih ciklusa između ovih škola, a na kraju poglavlja ukratko prikazuje i nove makroekonomske teorije realnih poslovnih ciklusa i novih klasičara. Zanimljivo je da u raspravi o uzrocima inflacije u SAD-u 1970-ih godina White niti jednom ne spominje naftne šokove iz 1971. i 1979. godine.

Nakon Drugog svjetskog rata, u većini razvijenih zemalja došlo je do rasta udjela i uloge države u gospodarstvu. U trinaestom poglavlju White obrađuje dvije teorije koje objašnjavaju taj fenomen: teoriju javnih dobara i teoriju javnog izbora. Prema prvoj, udio državne potrošnje raste budući da s razvojem gospodarstva raste i potražnja za javnim dobrima. U tom

kontekstu White podsjeća i na tzv. Wagnerov zakon te upoznaje čitatelja s pojmom javnog dobra, slijepih putnika (*free rider*), eksternalija i tržišnih neuspjeha. Velik dio poglavlja White posvećuje Ronaldu Coaseu i teoriji vlasničkih prava, koja se razvila kao alternativa pigovijanskim porezima i potporama kao rješenju problema eksternalija. Prema teoriji javnog izbora, rast države posljedica je sprege politike, birokracije i interesnih skupina. White iznosi teorije Buchananove i Tullockove o racionalnim političkim agentima (političarima, biračima, birokraciji itd.), koji „zarobljavaju državu“ (*state capture*) i objašnjava koncept ekstrakcije renti.

U predzadnjem poglavlju White obrađuje temu slobodne međunarodne trgovine. U prvom dijelu vraća se ekonomistima Smithu i Ricardu i njihovim teorijama apsolutne i relativne prednosti te Zakonu o žitu s početka 19. stoljeća. Upravo Zakon o žitu, kojim je ograničen uvoz žita u Veliku Britaniju, predstavlja najčešći primjer protekcionističkih teorija. Njegovo ukidanje 1846. godine jedan je od konkrenih primjera u kojima je ekomska ideja razvijena u djelima akademskih ekonomista direktno utjecala na donošenje političke odluke. U drugom dijelu poglavlja White otvara pitanje poželjnosti politike zaštite mlađih industrija koju su primjenjivale mnoge zemlje u razvoju, pri čemu se ponovno vraća na djela Adama Smitha ili Alexandra Hamiltona, ministra financija prvog predsjednika SAD-a. Na kraju White objašnjava da trgovinski deficit neke zemlje ne mora biti posljedica poremećene strukture vanjske trgovine i ekonomije, već može biti posljedica i priljeva međunarodnog kapitala te s njime povezanih aprecijacijskih pritisaka.

Aktualna tema javnog duga i deficita u SAD-u i Europi motivirala je Whitea da posljednje poglavlje posveti temi fiskalne politike. U njemu ukratko objašnjava razvoj ideje financiranja javne potrošnje deficitom i dugom (*deficit spending*) umjesto porezom, dok veći dio poglavlja posvećuje teorijama o (ne)učinkovitosti fiskalne politike. Navodi teorije Alvina Hansena (jednog od tvoraca IS-LM modela), Jamesa Tobina, Roberta Barroa, koji je rehabilitirao ideju rikardijanske ekvivalencije te Samuelasona, koji je prvi u ekonomiji primijenio model „preklapajućih generacija“ (*overlapping generations*). U drugom dijelu White predstavlja obilježja ekonomike ponude

(*supply-side economics*) te upozorava na monetarističku aritmetiku koja pokazuje da pretjerani dug može državu motivirati da ga pokuša smanjiti inflatornim pritiscima.

Moglo bi se reći kako White, u želji da obuhvati što veći broj ideja, u nekim poglavljima radi značajne propuste u vidu pretjerane simplifikacije ili ispuštanja važnih koncepata. Primjerice, poznatatelji kejnzijske ekonomike uočit će da su u poglavlju posvećenom Keynesu ispušteni ili nedovoljno obrađeni koncepti neizvjesnosti, psiholoških faktora i s njima povezana teorija investicija, koji predstavljaju važan dio Keynesove *Opće teorije*. White puno detaljnije i s puno više pozornosti obrađuje liberalne ekonomiste ili teme koje se dotiču bankarstva. To ne iznenađuje budući da je on liberalni ekonomist i stručnjak za povijest bankarstva, ali čitateljima se može učiniti kako takav pristup nije korektan ukoliko je cilj knjige objektivno prikazati razvoj ekonomskih ideja u 20. stoljeću.

Najveća zamjerka Whiteu odnosi se na njegovu eksplicitnu podršku teorijama liberalnih ekonomista i velik trud koji ulaže da (argumentirano) diskreditira teorije ekonomista koji nisu klasičnog liberalnog svjetonazora. Kao što je već napomenuto, može se učiniti kao da je u nekim poglavljima puno više truda uloženo u potragu za argumentima protiv intervencionizma nego u pružanje odgovora na četiri temeljna pitanja navedena na početku knjige. Niti jedan čitatelj autoru neće zamjeriti što iznosi kritike različitih teorija, ali će lako uočiti da su kritike gotovo u potpunosti usmjerene na ekonomiste koji su zagovarali snažniju ulogu države. Također, vrlo je uočljiv Whiteov animozitet prema Sustavu federalnih rezervi kao i niz argumenata u korist slobodnog bankarstva (White je pripadnik tzv. *free banking school*).

Bez obzira na ove zamjerke, Whiteova knjiga predstavlja bogat izvor podataka, literature i zanimljivosti, koji mogu biti jednakо korisni studentima i predavačima kolegija vezanih uz ekonomsku povijest i povijest ekonomске misli. Najveći doprinos knjige upravo su citati i navodi iz originalnih djela ekonomista, čime čitatelj stječe uvid u njihove izvorne ideje pa ih može usporediti sa suvremenim interpretacijama.

Whiteov stil pisanja nije zahtjevan i sadržaj se može pratiti bez većih problema. Takvim stilom i konceptom, autor je povijest ekonomске misli, područje zamorno mnogim studentima ekonomije, uspio učiniti prilično dinamičnim i zanimljivim. Iako knjiga može biti interesantna i široj publici, važno je upozoriti da je za njezino potpuno razumijevanje potrebno ekonomsko predznanje te poznavanje temeljnih ekonomskih pojmoveva i koncepata.

Milan Deskar-Škrbić

Arhivanalitika d.o.o.